

DEN FORKASTEDE KONGE

... for at Herrens herlighet skal komme over oss i dag gjennom forkynnelsen av Ordet. Og det er en . . .

² Den siste uken har jeg vært i litt dårlig form. Kan ikke akkurat si i dårlig form; det var en undersøkelse jeg måtte ta, en helsesjekk. Og det var det dere hørte, at jeg var på sykehuset. Grunnen til at jeg var der, var for å unngå å måtte dra fram og tilbake over elven. De undersøker den øvre og den nedre tarmkanalen. Og de må, en gang i blant, må de komme tilbake og ta røntgen igjen. Men vi bør ta dette hver sjetten måned, hvis vi driver med misjon i utlandet. Jeg tror at broder Roberts og dem, får deres hver sjetten måned. Men jeg hadde ikke hatt en på fire år.

³ Problemet er bare at jeg ikke liker lakseroljen, det er det eneste. Og de sier at de ikke kan gi noe annet i stedet, så jeg, åh, jeg ble så syk da de ga meg det. Dere vet, jeg har fortalt dere i livshistorien min hvordan de tingene gjør meg så syk. Og—og jeg bare hater å ta det. Og jeg sa til min vennlige legevenn, om . . . “Er det ikke noe annet?”

Og han sa: “Jeg tror ikke det, broder Branham.”

⁴ Åh, da damen kom inn der med, så det ut som, kanskje jeg overdriver, men det så ut som en liter. Det—det var . . . Jeg har aldri sett så mye. Og jeg bare holder for nesen og brekker meg. Men jeg fikk det ned til slutt.

⁵ Men nå, til tross for all denne prøvelsen og alt jeg gikk gjennom, vil jeg takke Herren for en perfekt undersøkelse. Jeg besto, ett hundre prosent; kan dra hvor som helst i verden jeg vil. Jeg spurte legene, som var tre av de beste spesialistene, som, tror jeg—jeg, i Louisville. Og jeg spurte dem, jeg sa: “Har jeg minst ti prosent dårlig helse?”

⁶ Sa: “Du har ikke det grann dårlig helse.” Sa—sa: “Du har fullkommen helse på alle måter.” Og jeg er så takknemlig til Gud. Hvem andre kan det komme fra enn vår Himmelske Far, at det er slik?

⁷ Og han sa: “Din . . . Hele blodsirkulasjonen din viser, der inne, er som hos en ung.” Han sa: “Blodcellene dine har ikke engang begynt å brytes ned, eller noe.” Han sa: “Du er i veldig god form, broder Branham.”

Og jeg sa: “Vel, jeg er så glad.”

⁸ Og jeg hadde det privilegium å få snakke, vitne for hver sykepleier på det sykehuset og hver lege, om Guds Rike. Og en bestemt lege, jeg tror han skulle være her denne morgenen. Og jeg—jeg vil . . . Jeg er glad for å vite at det fortsatt er gode menn i denne verden, ekte menn, menn som ville gi meg en full

helsesjekk i fem dager, som sannsynligvis ville ha kostet to eller tre hundre dollar for hver. Da jeg var ferdig, sa de: "Det er vårt bidrag til Herrens arbeid, som du gjør." Skjønner? Ja. Ikke engang . . . Sa: "Ja, du gjør oss brydd ved i det hele tatt å spørre oss om du skylder oss noe." Sa: "Bare dine bønner for oss!"

⁹ "Og innvendig", sa de, "finner vi noe følelsesmessig som vi ikke kan forstå." Og jeg sa . . . "Vi . . . Det—det ser ikke ut til å være . . ." Han sa: "Utad er du ikke nervøs eller urolig. Men", sa, "innvendig er det en følelse som vi ikke kan forstå."

¹⁰ Jeg sa: "Hvis dere bare setter dere ned her et øyeblikk, skal jeg fortelle dere det." Og jeg begynte å snakke om visjoner. Det var et ukjent område for dem. De visste ingenting om det. Jeg fortalte dem om Bibelen. Så fortalte jeg dem om synet som Herren nettopp ga meg her om dagen, og de gråt som babyer. Bare satt der og gråt. Og jeg . . . de . . . Jeg sa: "Jeg håper ikke dere anser meg som en religiøs fanatiker eller noe."

¹¹ Sa: "På ingen måte, broder Branham. Det tror jeg av hele mitt hjerte." Han sa: "Men jeg vil bare si en ting: Du går ikke på skolen for å lære disse tingene." Sa: "Jeg tror at de kommer fra den Allmektige Gud." Og det var tre av Louisvilles fremste leger, de beste de hadde. Og så, jeg var så glad for det, og for å vite at kanskje Herren lot meg plante noen Frø der.

¹² Hver sykepleier, snakket med dem. De, en morgen, da de kom ut av røntgenrommet, sa jeg til . . . Jeg så på en stakkars, gammel kvinne. Hun var så syk. Og jeg fortsatte å bevege meg nedover, til jeg kom til henne. Jeg trodde hun kanskje var døende. Og jeg sa: "Jeg vil stille deg et spørsmål, søster."

Hun sa: "Ja, sir."

Jeg sa: "Er du en kristen?"

Og hun sa: "Jeg tilhører en *bestemt* kirke."

¹³ Og jeg sa: "Jeg vil bare gjøre det litt tydeligere." Jeg sa: "Jeg—jeg vil vite om du er en kristen, virkelig en kristen. At, hvis du skulle krysse dette livets hav, inn i det andre Landet, elsker du Ham?" Jeg sa: "Ville du virkelig være frelst?"

Og hun sa: "Ja, sir. Det ville jeg."

¹⁴ Og jeg sa: "Gud velsigne ditt hjerte da. Uansett hvilken vei vinden blåser, så kan du være rolig da, så lenge det går slik."

¹⁵ Og hvis vi bare kommer oss rundt, er det mange fine mennesker igjen i verden.

¹⁶ Nå, i dag, har jeg kommet inn med en visjon som jeg skal fortelle dere om litt senere. Og jeg vil først snakke om noe av Ordet, fordi jeg tror Ordet er veldig viktig, det aller viktigste nå. Og jeg er glad for å se Charlie Cox, og, broder, min venn som står der, sammen. Broder, jeg kommer ikke . . . Jeffries, jeg kommer ikke på navnet hans. Mange av dere andre dyrebare

brødre fra Georgia, fra forskjellige deler av landet. Min gamle kompis, Bill, som sitter her, tror jeg det er, denne morgenen. Og—og mange . . . Og broder fra Georgia der, menneskene som ga meg denne dressen. Du vet, det er—det er en av de beste dressene jeg noensinne har hatt. Kjennes bare så behagelig, virkelig veldig fin. Og dere betyr så mye for meg. Når jeg forteller dere hva som har skjedd de siste dagene, med meg, vil dere skjønne hvorfor jeg synes det betyr så mye for meg.

¹⁷ Nå, jeg tror at om Herren vil, vil jeg gå videre i kampen, mer iherdig enn noen gang før, i mitt liv. Fordi jeg ser nå at det er . . . Selvfølgelig kunne jeg dø i dag. Det er, det vet du ikke. Mine EKG og alt mulig, seksten forskjellige slag røntgen, ja, en fullstendig helsesjekk viste at jeg var i . . . så normal som en person kan være, et menneske på jorden. Så jeg er takknemlig for det. Men, alle ting, til og med alt det, og så fornøyd og takknemlig til Gud som jeg er, for at jeg tror Han fremdeles holder meg i Sin tjeneste, så kan det ikke måle seg med det Han viste meg litt før det, ser dere, som bare gjorde meg så glad.

¹⁸ Nå, jeg tror i kveld . . . Om det er greit for deg? [Broder Neville sier: “Ja, sir.”—Red.] Vår—vår dyrebare broder er—er en uselvisk mann, er—er broder Neville. Og hvis noen av dere var her sist søndag og hørte det fantastiske budskapet han kom med, om “oljekrukken”, det var frem- . . . ett av de mest fremragende budskap jeg noen sinne har hørt, var det broder Neville kom med, ved Den Hellige Ånd, sist søndag, til denne lille saueflokk som Gud har samlet.

¹⁹ Og hvis det er i orden, etter Herrens behag, og for broder Neville og menigheten, ønsker jeg å tale igjen i kveld og begynne en serie om, la oss si, mandag kveld . . . Jeg mener, søndag kveld og onsdag kveld, og neste søndag, en serie om det jeg studerte.

²⁰ Jeg hadde ikke behøvd å ha overnattet der borte på sykehuset. Men de var så snille mot meg, de ga meg rommet for omtrent en tredjedel av prisen. Så jeg tok bare Biblene mine, bøkene mine, og trakk ut sengen og satt meg på huk der, og hadde alle Biblene mine og slikt liggende rundt meg. Og jeg hadde det virkelig fint, helt til de kom inn med lakseroljen. Min fine stund opphørte der og da. Jeg—jeg var ferdig da. Men, broder Pat, jeg var virkelig syk. De greiene der tåler jeg bare ikke. Og, men jeg hadde det fint de tre eller fire første dagene. Jeg hadde en fin stund.

²¹ Og jeg studerte i Efeserbrevet. Åh, denne plasseringen av Menigheten! Og jeg synes det er noe vakkert.

²² Og—og hvis du, nå, hvis du har en menighet du går til, så fortsett videre og stå på din plikts post. Men hvis du ikke har en menighet, og du ønsker å komme tilbake i kveld og onsdag kveld og søndag kveld, så ønsker jeg å ta det 1. kapitlet av Efeserbrevet i kveld, og onsdag kveld, det 2. kapitlet av

Efeserne, og neste søndag, det tredje kapitlet av Efeserne, for å sette Menigheten i orden. Dere vet hva jeg mener, Dens—Dens plassering, posisjonelt. Og jeg tror det er noe som oppbygger Menigheten.

²³ Jeg er ikke . . . Jeg—jeg taler dette bare til de som kommer til Branham Tabernacle.

²⁴ Og hvis noen av dere kjære brødre . . . Jeg vet at noen av dere, tror jeg, har møter. Vår lille broder er oppe i Sellersburg, og—og forskjellige, har møter. Nå, hør her, det er vekkelsermøter. Delta på dem. De er Kristi tjenere, unge menn som står i bresjen, som har kommet ut. Selv da deres egen menighet fornektet Sannheten, og slikt som det, gikk de rett bort fra det. Og Gud kalte dem til tjenesten. Ja, sir. Jeg—jeg beundrer en mann . . . Jeg kan ikke engang komme på navnet til mannen. Men han er en ung kar, en fin, kjekk kar og har en nydelig kone og barn.

²⁵ Og—og broder Junie Jackson har hatt noen møter her nede, som er et annet fantastisk, bemerkelsesverdig trofé av Guds underfulle nåde. Og når de har vekkelsermøter i menighetene deres, så dra til dem, fordi det er din . . . det er tingen å gjøre. For, du vet ikke, kanskje det kommer en synder til alteret, og du kan bli påvirket til å lede den personen til Kristus, som vil være din store belønning på den andre siden.

²⁶ Dette er bare undervisning og å sette Menigheten i orden, her ved tabernaklet, og hjelpe til mens vi går.

²⁷ Nå, jeg tok ikke med meg klokken min, så noen må passe på for meg. Doc viste meg allerede at han har en, så, broren min. Så nå . . . [Broder Edgar “Dok” Branham sier: “Jeg vil ikke belaste deg så mye for det”, og gir klokken sin til broder Branham—Red.] Du vil ikke belaste meg for mye for det? Ja vel. Vel, nå, det er helt greit. Vel, nå, jeg tror ikke det går riktig, til å begynne med. Så . . . [“Takk skal du ha. Jeg skal fortelle en om deg.”] Nå, åh, åh, sh, sh, sh, sh. [“Jeg la til side ti øre, på bursdagen min, i morges, bare for å få deg til å føle deg bedre.”] Gjorde du? Nå er det . . . Denne klokken begynte å fungere mye bedre da, Dok. Sa at han la til side ti øre på bursdagen sin, for å få meg til å føle meg bedre, for det er to eller tre mellom han og meg. Så dere kan se hvor jeg er, nedover veien. Men, åh, det spiller ingen rolle for meg. Nå skal jeg ikke snakke så lenge.

²⁸ Hvis det er fremmede i vår midte, ønsker vi deg virkelig velkommen av hele vårt hjerte. Du er så velkommen her i dette lille tabernaklet. Bygningen vår er ikke så stor. Det er i planleggingen nå å bygge oss, ikke et stort sted, men bare en . . . Denne er bare ganske forfallen. Og vi skal prøve å bygge oss en hyggelig, liten, komfortabel kirke her, så snart vi . . . Herren tillater oss å gjøre det. Og mange av dere gjør en innsats for dette, og vi setter virkelig stor pris på det.

29 Nå vil jeg at dere skal slå opp med meg, denne morgenen, for å lese i Første Samuel det åttende kapitlet, og begynne med det, la oss begynne med det 19. verset, det 19. og 20. verset, kanskje, for en liten tekst som en bakgrunn.

30 Og nå, mens dere finner det, og før vi . . . Vi leser det, og så vil vi gå i bønn. Og er det noen forespørsler denne morgenen, og si: "Bare husk på meg"? I vårt siste møte, for to uker siden, eller tre, da jeg hadde møtet . . . Si, vi . . .

31 Forresten, mens dere slår opp, så starter møtet i Chautauqua, den sjetten nå. Vi forventer en herlig tid, Middletown, Ohio. Dere som har ferie til gode, kom igjen. Og et stort stevne, rett ved elven, hvor, åh, vi . . . all forkynnelsen du noen gang har hørt. De er både opp-og-nedover elven, predikanter, hver morgen, gjennom hele dagen og kvelden. Så de samles alle sammen. Det er en stor leirplass, langt større enn Silver Hills, mange ganger. Og—og så et stort sted der vi kan ha mellom åtte og ti tusen mennesker. Og det er alltid proppfullt. Vi har en flott tid i Ohio.

32 Og gamle broder Kidd, som jeg gikk for å be for, her en morgen. Husker dere at jeg fortalte dere det, for tre uker siden? Legen ga ham tjuefire timer å leve. Han er oppe og går omkring. Han siterte et Skriftsted, en sang han ikke kunne synge. Og da jeg gikk inn og så på ham, her forleden morgen, og det lille sjalet over ham. Jeg dro herfra omtrent tre eller fire timer før daggry, så jeg kunne komme til ham. De sa at han ville dø den dagen; kreft i prostata.

33 Og hans dyrebare, lille, gamle kone vasket for femti cent om dagen; det er før daggry, helt til kvelden, for femti cent, for å holde mannen sin på feltet som en predikant. Hadde forkynt i en to ukers vekkelsesserie, og tok opp en kollekt, fikk åtti cent.

34 Men jeg så dem sitte der her forleden morgen, de to små, gamle par, ett lite par, rettere sagt, som satt der, og det lille sjalet over skuldrene hans. Og en av hans omvendte, nittito år gammel, like så strålende og lys, og pinsevern til fingerspissene, og satt der, vet dere. Og jeg sa: "Vet dere hvorfor dere gamle sitter her ute? Venter bare på at båten skal komme." Det er alt. Arbeidet deres, alt de har oppnådd, et—et mål de har oppnådd, og de er klare for å gå til belønningen sin nå.

35 Og jeg sa til broder Chev, det til broder Kidson . . . Kidd, den morgenen: "Du vil være på Chautauqua-møtet."

36 Han ringte meg i går og sa: "Jeg er . . . Jeg vil være der, broder Branham." Helt fin.

37 Mange av møtene, fra min nye tjeneste som kommer inn. En broder, baptistbror som sto her, datteren hans, i tenårene, hadde vært litt opprørsk. Og sa til ham: "Jeg gir deg din datter for Herren Jesus", forleden morgen. Og da han dro hjem, var hun frelst. Og den andre var her i morges, for å bli døpt, og det fortsetter.

³⁸ Og en mann, Herr Sothmann, en venn av meg fra Canada, hans svigermor i en døende tilstand, sa: "Du finner din svigermor når du kommer dit, frisk, på bedringens vei, helt i orden." Det skjedde akkurat slik. Og bare . . . folk bare kommer inn. Det er bare i sin spede begynnelse nå, beveger seg. Men, åh, vi forventer det som er langt utover det vi kan fatte og forstå. Vi er i de onde og siste dager, men i en strålende tid.

³⁹ Har du funnet Bibelen din nå, for lesningen, åttende kapittel av Samuel? Og jeg lovet Gene å bli igjen der, for å spille inn resten av dette. Vi begynte så vidt på møtet.

Men folket nektet å høre på Samuel. De sa: Nei, vi vil ha en konge over oss.

For at vi . . . kan være som . . . nasjonen, alle folkeslagene, og kongen vår skal være vår dommer og dra ut foran oss og føre krigenes våre.

. . . Samuel hørte alt dette folket talte, og . . . gjentok dem for HERRENS ører.

Så sa HERREN til Samuel: Hør på dem og sett en konge over dem! Og Samuel sa til Israels menn: Hver mann skal dra til sin egen by.

⁴⁰ Hvis jeg nå skulle prøve å velge fra dette, denne morgenen, i de neste minuttene, det jeg vil kalle teksten, ville jeg velge teksten: *Den forkastede Konge.*

⁴¹ Det var en tid, slik som i alle tider, at mennesker aldri har ønsket at Gud skulle lede dem. De vil ha sitt eget lederskap. Og denne historien denne morgenen . . . Og når du kommer hjem, ville det være fint for deg å lese gjennom alt sammen. Det skjedde på Samuels tid, Guds mann, profeten. Og han hadde vært en rettferdig mann og en god mann, høyaktet, anerkjent, sann og ærlig med folket, hadde aldri bedratt dem, og fortalte dem aldri noe annet enn direkte SÅ SIER HERREN.

⁴² Men folket hadde kommet til et punkt hvor de ønsket å endre dette programmet. De hadde sett på filisterne og amalekittene, amorittene, hetittene og de andre nasjonene i verden, og de hadde sett at de hadde konger som regjerte over dem og styrte dem, og veiledet dem og kjempet kampene deres, og så videre. Og det virket som at Israel ønsket å følge eksemplet til disse kongene og disse menneskene.

⁴³ Men det har aldri, i noen tidsalder, vært Guds intensjon at Hans folk skulle oppføre seg som menneskene i verden, eller å bli styrt eller kontrollert som verdens mennesker. Guds folk, som alltid har vært et—et underlig folk, et annerledes folk, et utkalt, et atskilt, og fullstendig annerledes i sin handling, i sin oppførsel, i sin måte å leve på, enn hva verdens folk har. Det som de lengter etter og hele deres natur er, har alltid vært det motsatte av det som verdens mennesker ønsker.

44 Og Israels folk kom til Samuel og sa: “Nå begynner du å bli gammel, og sønnene dine går ikke i dine fotspor.” Fordi, de var ikke trofaste som Samuel. De tok imot bestikkelser og penger. Og de sa: “Samuel, sønnene dine er ikke som deg, så vi vil at du skal gå ut og finne en konge til oss og salve ham og gjøre oss til et folk som de andre folkene i verden.”

45 Og Samuel prøvde å fortelle dem at det ikke ville fungere. Han sa: “Hvis dere gjør det, vil du før du vet ordet av det, se at han vil kalle alle sønnene dine ut fra hjemmet ditt, og gjøre dem til soldater, til å løpe foran vognen hans og bære rustninger og spyd. Ikke bare det, men han vil kalle døtrene dine, for å gjøre dem til brødbakere og ta dem bort fra deg for å brødfø hæren. Og”, sa, “i tillegg til alt det, vil han ta en viss skatt av deg, av kornet ditt og all din inntekt. Han vil beskatte alt dette for å sikre statsgjelden og så videre, som må betales.” Han sa: “Jeg tror virkelig dere gjør en feil.” Men da . . .

46 Folket sa: “Men vi vil fortsatt være som de andre.” Det er noe med menn og kvinner, at de lengter etter å være som hverandre. Og det har bare levd én mann på jorden som var vårt forbilde, og det var den Ene som døde for oss alle, vår Herre og Frelser, Jesus Kristus. Han var det perfekte forbildet på hva vi burde være, alltid være opptatt av Faderens arbeid og å gjøre det som er riktig.

47 Og uansett hvor mye Samuel prøvde å overtale folket, fulgte de kontinuerlig etter ham, dag og natt: “Vi vil ha en konge. Vi vil ha en mann. Vi vil ha en mann, så vi kan si: ‘Dette er vår veileder.’”

48 Og det har aldri vært Guds vilje. Det var aldri Guds vilje, eller vil aldri være Guds vilje, at menneskene skal herske over hverandre. Gud hersker over mennesket. Gud er vår Hersker, vår Konge.

49 Og det er en veldig, veldig stor fare i dag, fordi det ser ut til at menneskene fremdeles tenker slik. Det ser ikke ut til at de klarer å forstå at Gud fremdeles styrer mennesket, i stedet for at mennesket skal styre mennesket.

50 Så de valgte seg en mann som het Saul, som var sønn av Kisj. Og han var en anerkjent mann, en rettskaffen mann. Men han passet folket perfekt, for han var en flott, høy, edel mannsskikkelse. Bibelen sier at han var ett hode høyere enn alle menn i Israel. Han så kongelig ut, og han var pen i ansiktet. Han var en strålende og en mann utenom det vanlige.

51 Nå, det er den salgs mann som folk liker å velge i dag. Folket ser ikke ut til å være fornøyd med måten Gud plasserte Sin Menighet på, å bli styrt og kontrollert av Den Hellige Ånd. De vil at noen, en eller annen mann, et kirkesamfunn, noen bestemte mennesker skal styre Menigheten. Fordi de er ikke i stand til å overgi seg helt i Guds hånd, å være åndelig, å bli ledet av Den

Hellige Ånd. De vil at noen skal utføre religionen for dem, noen som vil fortelle dem akkurat hvordan de skal gjøre det, og alt om det.

⁵² Så denne mannen så ut til å passe perfekt inn, fordi han var en veldig intellektuell mann.

⁵³ Og det ligner mye på det som skjer i dag. Vi liker også å velge slike mennesker, til å kontrollere våre menigheter, til å kontrollere Guds Menighet. Jeg har ikke noe å si mot det, men bare for å gjøre det klart at: det er ikke, det var ikke, og det vil aldri være Guds vilje at det skal være slik. Gud skal styre Sitt folk, styre hvert enkelt individ.

⁵⁴ Så finner vi ut at denne sønnen til Kisj, stor mann, og—og hans skikkelse, og hans . . . Det så ut til at han tilfredsstilte folket, at kappen ville se flott ut på ham. Og kronen på hodet hans, høyt over alle de andre menneskene, når han gikk, ville bli en—en virkelig ressurs for kongeriket Israel. For de andre kongene, fra de andre nasjonene, ville tenke: “Se, for en mann!” De kunne virkelig peke og si: “Se her, for en flott konge vi har! Se for en flott mann som er over oss!”

⁵⁵ Og det er trist å si, men hvor likt det er med menigheten i dag, de elsker å si: “Pastoren vår er ikke en trangsynt mann. Han er en flott mann. Han er utdannet fra Hartford”, eller en flott teologisk skole. “Han har fire grader fra et *slikt-og-slikt* sted. Og han er veldig omgjengelig blant folket.” Alt det kan være i orden og ha sin plass. Men Guds vei for Sin Menighet, er å være ledet av Den Hellige Ånd og av Hans Ånd.

⁵⁶ Men de liker å si at: “Vi har dette store kirkesamfunnet som vi tilhører. Vi startet for lenge siden, i den tidlige pionertiden, da vi var i mindretall, bare noen veldig få mennesker, og små. Og nå har vi vokst så mye at vi er blant de største kirkesamfunnene som finnes. Vi har de beste skolene og de høyest utdannede forkynnerne. Vi har de mest velkledde folkemengdene. Og de mest intellektuelle menneskene i byen deltar i kirkesamfunnet vårt. Og vi gir til veldedighet. Og vi gjør gode gjerninger, og alt slikt.” Og ingenting i det hele tatt, Gud forby, at jeg skulle snakke ett ord mot det, for alt det er bra.

⁵⁷ Men likevel er det ikke Guds vilje at mennesket skal herske over mennesket. Gud sendte Den Hellige Ånd på Pinsefestens Dag, for å regjere i menneskers hjerter, og ha ledelsen i hans liv. Det var ikke meningen at mennesket skulle herske over mennesket.

⁵⁸ Men vi elsker å si det. Det veldig fantastisk når vi kan si at vi tilhører en så imponerende organisasjon.

⁵⁹ “Er du en kristen?” Det var slik jeg fikk ideen til denne teksten, da jeg var på sykehuset. Og jeg spurte en: “Er du en kristen?”

“Jeg tilhører *det-og-det*.”

“Er du en kristen?”

“Jeg tilhører *det-og-det*.”

⁶⁰ Og en ung sykepleier kom bort til sengen, der jeg leste Bibelen, og hun var en—en ny sykepleier på vakt. Og hun sa: “Hvordan går det.” Hun sa: “Jeg regner med at du er pastor Branham, er her for en helsesjekk.”

Jeg sa: “Det er jeg.”

⁶¹ Og hun sa: “Kan jeg gni ryggen din, få deg til å føle deg litt bedre med alkoholen?”

Og jeg sa: “Du kan gjøre det.”

⁶² Og mens hun gned ryggen min, sa hun: “Hvilket kirkesamfunn tilhører du?”

⁶³ Og jeg sa: “Åh, jeg tilhører det eldste kirkesamfunnet som finnes.”

Og hun sa: “Hvilket kirkesamfunn er det?”

⁶⁴ Jeg sa: “Det er det som ble organisert allerede før verden ble organisert.”

⁶⁵ Og, “Åh”, sa hun, “hva? Jeg tror ikke at jeg kjenner til det.” Hun sa: “Jeg tilhører en *bestemt* kirke. Er det den organisasjonen?”

⁶⁶ Jeg sa: “Nei, frue. Den startet bare for omtrent to hundre år siden, den organisasjonen. Men denne organisasjonen startet da morgenstjernene sang sammen, og Guds sønner ropte av glede, da de så at en Frelser kom for å gjenløse menneskeheten.”

⁶⁷ Og hun sluttet å gni ryggen min. Og jeg var litt framoverbøyd, *denne* veien, så damen kunne gni. Og hun kom fra nærheten av Corydon, her nede. Vi begynte å snakke. Og hun sa: “Sir, jeg har alltid trodd at hvis Gud noen gang var Gud, er Han fremdeles Gud, i dag, akkurat som Han var i gamle dager.” Hun sa: “Selv om kirken min benekter det blankt, men jeg tror at det er Sannheten.”

⁶⁸ Og jeg sa: “Du er ikke langt fra Guds Rike, unge kvinne.”

Hun sa: “Hvis Han noen gang var en helbreder, er Han ikke fortsatt en helbreder?”

Jeg sa: “Det er Han så absolutt, min søster.”

⁶⁹ Men mennesket vil styre, og herske over mennesket. Og mennesket vil at mennesker skal herske over ham. Han vil ikke at Gud skal styre.

⁷⁰ Så denne sønnen til Kisj, som het Saul, var bare svaret på det de hadde ønsket seg, den store, staselige mannen. Og . . . Åh, han kunne bare lede dem til kampene deres, og så videre. Men det var likevel ikke Guds måte å gjøre ting på. Gud ville at Hans trofaste, gamle profet skulle lede dem og tale Hans Ord til dem.

⁷¹ Nå, i dag, i vår store menighetstid som vi lever i, vi, tror jeg og tror dette av hele mitt hjerte, at vi har gjort det stikk motsatte av det Gud befalte oss å gjøre. Vår Frelasers siste Ord var i Markus 16. Sa:

Gå ut i hele verden, og forkynn evangeliet for hver skapning.

Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; . . . den som ikke tror skal bli fordømt.

Og disse tegn skal følge dem som tror; i mitt navn skal de drive ut djevler; de skal tale med en ny tunge;

Og hvis de skulle ta opp slanger; eller . . . drikke . . . dødelige ting, skal det ikke skade dem; og hvis de . . . legger hendene sine på de syke, . . . skal de bli friske.

⁷² Det er ikke en mann, det er ingen sønn av Kisj, eller noen andre, som kan frembringe det utenom Den Hellige Ånds ledelse. Men vi har bygd skoler, vi har bygd presteskoler og dannet organisasjoner, for å—å tilfredsstille og se ut som resten av verden.

⁷³ Nå, Den Hellige Ånd pleide å være Lederen i denne nasjonen. Denne nasjonen pleide å bli styrt, tilbake i . . . da de skrev ned uavhengighetserklæringen. Og det var en ekstra stol der. Det er ikke den minste tvil i mitt sinn, om at Guds Sønn satt ved bordet, da denne nasjonen ble grunnlagt på prinsippene om religionsfrihet og frihet for alle, og på grunnlag av Guds Evige Ord.

⁷⁴ Men vi har ødelagt det. Politikk; vi har stemt inn menn der, ved å kjøpe og selge, og falske løfter. Slik at . . . Vår nasjon, og vår politikk, og vårt demokrati er så tilskitnet at det er—det er blitt flettet inn i kommunisme og alle slags ismer.

⁷⁵ Og mange ganger åpner vi samlingene med bønn, når Folkeforbundet møtes, og der . . . eller for å diskutere. Og i ett bestemt, viktig øyeblikk, nå nylig, ble det ikke avholdt bønn en eneste gang. Hvordan i all verden skal vi løse uenigheter uten bønn? Hvordan kan vi noensinne, i hele verden, forvente å oppnå noe uten ledelsen av Den Hellige Ånd?

⁷⁶ Men la meg si dette med kjærlighet og respekt for vår nasjon, og for dens flagg, og for republikken den representer: Vi har forkastet vår Leder, Den Hellige Ånd, og gjennom korrumpert politikk har vi innsatt menn med perverse sinn. Og hvis dere ikke passer på, kommer de til å gjøre ett av de mest fatale feiltrinnene de noensinne har gjort, akkurat nå, er fordi at folket ønsker menn til å styre.

⁷⁷ Det vi trenger i hovedstaden i disse Forente stater, som president, det vi trenger i Kongressen, det vi trenger i våre domstoler, er menn som har innviet sitt liv til Gud, og er fylt med Den Hellige Ånd, og ledes av Hans Guddommelige ledelse. Men i

stedet for det, velger vi intellektuelle menn, menn som har “skinn av guds frykt og forneker Guds kraft”, menn som er ateister, og noen ganger enda verre enn det, innsatte vi i vårt politiske område, av vår nasjon.

⁷⁸ Ikke bare det, men i menighetene våre. Menighetene våre har blitt korrupte fordi vi, når vi velger våre hyrder til å lede oss, har vi gått til presteskoler og har valgt menn som er store, intellektuelle giganter, menn som har lynskarpe intellekt, menn som har vitenskapelig dyktighet, og er veldig omgjengelige blant folket, og er populære menn i nabolaget, som jeg ikke har noe å si imot. Menn som er vennlige i sin oppførsel, omsorgsfulle i sin levemåte, og hvordan de oppfører seg blant andre mennesker og blant folk, store menn på sine felt, som jeg ikke snakker dårlig om. Gud forby at min ånd noen gang ville være så ond. Men det er likevel ikke det Gud valgte for oss.

⁷⁹ Det er Den Hellige Ånds ledelse: Kristus i menneskers hjerte. Mange av de intellektuelle mennene som står på prekestolene våre, benekter Den Hellige Ånds eksistens. Mange av dem benekter at Guddommelig helbredelse og Åndens Kraft eksisterer.

⁸⁰ Jeg leste en artikkel, i går, tror jeg det var, en rekke avisutklipp fra Jack Coe, avdøde Jack Coe, den . . . en av mine omvendte til Herren Jesus, som var en mektig, tapper mann på sin tid. Og ble stilt for retten, nede i Florida, fordi han hadde bedt et lite barn om å fjerne skinnene fra bena og gå over plattformen. Og da han gjorde det, gikk barnet over plattformen, normalt, og falt da det kom til moren. Alt sammen var arrangert av Kristi fiende, denne unge kvinnen og mannen hennes førte vår modige broder inn for landets domstoler.

⁸¹ Og da hver menighet burde ha stått sammen med broder Jack, da hvert kirkemenneske som nevner Jesu Kristi Navn burde ha stått uredde ved hans side, hver mann som påkaller Herren Jesu Navn, burde ha falt på kne i bønn, men, i stedet for det, stod det i avisoverskriftene at ett av våre store kirkesamfunn forente seg med ateistene, for å fordømme, få broder Jack Coe fengslet. Kunne du tenke deg at en kirke som kalte seg med Kristi Navn, ville slå seg sammen med en ateist, for å fordømme en gudfryktig mann som av hele sitt hjerte prøvde å stå for Bibelen? Men de gjorde det.

Og så kom vår broder Gordon Lindsay til unnsetning.

⁸² Og da den vantro dommeren sa: “Denne mannen er en bedrager fordi han tok skinnene fra det barnet og sendte det over plattformen, og sa at han var ‘helbredet’. Og han løy, og han gjorde noe som var i strid med legens ordre, derfor har han en bedragerisak mot seg.”

⁸³ Og herr Coe reiste seg, og han sa: “Sir, jeg bestrider det utsagnet. Gud helbredet gutten.”

⁸⁴ Og dommeren sa: “Jeg vil spørre enhver mann i denne rettsalen om den uttalelsen kan være sann, at Gud kunne helbrede gutten i den ene enden av plattformen, og la ham være syk i den andre enden. Hvis denne uttalelsen kan bevises ved Bibelen, så sier jeg at herr Coe har rett til sin uttalelse.”

⁸⁵ Og en forkynner løftet hånden, og han sa: “Ærede dommer, kan jeg bevise det?”

Og dommeren sa: “Tal i vei.”

⁸⁶ Og forkynneren reiste seg og sa: “En natt, på et stormfullt hav, da en liten båt var i ferd med å gå under, alt håp om å bli reddet var borte. Da så de Jesus, Guds Sønn, komme gående på vannet. Og en av apostlene, ved navn Peter, sa: ‘Hvis det er Deg, Herre, be meg komme til Deg på vannet.’” Og han sa: “Herren sa til apostelen Peter: ‘Kom igjen’. Og han gikk ut av båten, sir, gikk like bra som Jesus gikk på vannet. Men da han ble redd, begynte han å synke før han kom til Jesus.”

Dommeren sa: “Saken er avsluttet.”

Vi trenger Hellig Ånds ledelse, ikke intellektuelle menn.

⁸⁷ Saul, sønn av Kisj, ble deretter folkets hærfører, og han tok to tusen mann, og Jonatan tok tusen. Og Jonatan dro ned til en tropestyrke og slo en flokk med ammonitter, ammonitter, rettere sagt. Og da—da han hadde slått dem, blåste Saul i en trompet og sa: “Dere ser hva Saul har gjort.” Han begynte å bli oppblåst.

⁸⁸ Så snart en mann får en stor doktorgrad i teologi, eller får noe bak navnet sitt, blir han mer eller mindre en viktigper.

⁸⁹ Guds menn er ydmyke menn. Guds folk er ydmyke mennesker. Når du ser noen som sier at de har mottatt Den Hellige Ånd og begynner å trekke seg unna, tilsynelatende, uten å ha Troen, går rundt og prøver å være noe de ikke er, bare husk, de har ikke mottatt Herren Jesus.

⁹⁰ Så ser vi at fienden satte inn. Og han ville komme inn blant en liten gruppe av Guds folk og ville rive ut det høyre øyet til hver eneste mann.

⁹¹ Det er det fienden alltid prøver å gjøre, er å rive ut begge øynene, hvis han kan, slik at folk ikke kan se hva de gjør. Det er det satan prøver å gjøre i dag, med enhver kristen, rive ut hans åndelige syn, slik at han bare kan følge den intellektuelle oppfatningen av ting, og ikke Den Hellige Ånds forstand som leder ham.

⁹² Så da de gjorde det, da det store nederlaget kom, så skar Saul opp to store okser og sendte dem til hele folket. Og jeg skulle ønske du ville legge merke til det her, da Saul sendte oksestykkene til hele Israel og sa: “La hver mann som ikke vil følge Samuel og Saul, la ham, denne oksen, være som *denne*.” Ser du hvor bedragersk han prøvde å fremstille seg selv med Guds mann? Så—så ukristelig det var! Frykten i folket var på grunn

av Samuel. Men Saul fikk dem alle til å følge ham, fordi folket fryktet Samuel. “La dem komme etter Samuel og Saul.”

⁹³ Og hvor mange ganger, i dag, har vi hørt det! “Vi er den store Kirken. Vi er Kristi Kirke. Vi er Guds Kirke. Vi er *det-og-det*.” Det får folk til å få en frykt, og tenker at det virkelig er der Gud arbeider. Og de ønsker ikke Den Hellige Ånds ledelse. De vil heller følge menn på den måten, fordi de liker å leve sitt eget individuelle liv. De liker å tro det de vil tro.

⁹⁴ Ser du? Den Hellige Ånd er vår Dommer. Gud ga oss aldri en pave, eller en biskop, eller noen til å være Dommer. Den Hellige Ånd, Guds Person, i form av Den Hellige Ånd, er vår Dommer og vår Guide. Så, hvorfor er det slik?

⁹⁵ Vær så snill å tilgi meg hvis jeg uttrykker meg skarpt, og veldig skarpt også. Jeg mener det ikke slem. Jeg sier det ut fra kjærlighet.

⁹⁶ Men Den Hellige Ånd sier at det er feil at våre kvinner klipper håret. Og det er feil for våre kvinner å ha på seg små shorts og bukser, og å sminke leppene og ansiktet med sminke. Den Hellige Ånd sier at det er feil.

⁹⁷ Men vi vil at menn skal fortelle oss at det er helt greit: “Så lenge vi følger meg og Samuel.” De liker å leve akkurat som de vil seks dager, og gå til kirken på søndag morgen. Og en fin, intellektuell, høyskoleutdannet med mange grader, kan holde en liten preken for dem, som vil . . . med noen vitser, som kiler dem i øret og gir dem underholdning, som et film- eller TV-program. Og si en liten bønn over dem, og sender dem hjem med en—en slags selvtilfreds trygghet om at de har utført sin religion. Det er ikke Den Hellige Ånds vilje.

⁹⁸ Den Hellige Ånd vil at dere skal leve gudfryktig hver dag i uken, og hver kveld, og skille dere fra tingene i verden.

⁹⁹ Men det vil ikke menigheten. De vil ha en mann som kan—som kan tolke Bibelen slik de ønsker å høre Den. De vil ikke lytte til Den Hellige Ånds Røst, som taler gjennom Bibelen. Mange av dem vil si: “Miraklenes dager er forbi.” Det er det som tiltaler folket. De vil si: “Det er ingen dåp i Den Hellige Ånd.” Folket vil ikke oppføre seg annerledes enn resten av verden. De vil ikke gå ut på gaten med et vasket ansikt, og—og menn med rent utseende, og uten sigaretter i munnen, og—og sigarer, og piper, og—og tingene menn gjør. Og kvinner vil ha håret klippet skikkelig kort, og—og små kjoler på seg, og for å vise formene sine, og tingene de ønsker. De—de vil ha menn som forteller dem: “Det er helt i orden.”

¹⁰⁰ Så, her om kvelden, kom det en mann for å fortelle meg, at fordi jeg hadde forkynt imot slikt, sa et stort kirkesamfunn, rundt fem stykker at: “Vi vil kutte ut broder Branham og ikke ha noe mer med ham å gjøre. Enten må du trekke tilbake de

lydbåndene og be om unnskyldning for dem, ellers kutter vi deg ut.”

¹⁰¹ Jeg sa: “Jeg vil stå med Guds Ord. Hvis det koster alt som er i livet mitt, forblir jeg med Ordet. Og jeg . . .”

Sa: “Vel, bør du ikke trekke tilbake *det-og-det* lydbåndet?”

¹⁰² Jeg sa: “Jeg har aldri i mitt liv forkynt noe som jeg skammet meg over. Jeg trekker ikke tilbake noen lydbånd eller noen opptak. Jeg holder meg til det Den Hellige Ånd sier. Det lever jeg ved og dør ved.” Prøver ikke å fremheve meg selv nå. Men jeg prøver bare å illustrere for dere hva som foregår, så dere kan se og forstå. Det er at folk ønsker å bli ledet av menn.

¹⁰³ De ville ikke ha Samuel. Så før de salvet Samuel til konge . . . eller Saul til konge, beklager, kom Samuel til dem igjen. Og jeg kommer til snakke på et språk som han ville ha sagt det i dag. Dere kan lese det. Han sa: “Hva er galt med at Gud er deres Konge?”

“Vel, vi ser ikke Gud.”

¹⁰⁴ “Vel, jeg er hans representant”, Samuel sa, “har jeg noen gang fortalt dere noe galt? Har jeg noen gang profetert noe som ikke skjedde akkurat som jeg sa det ville gjøre? Har jeg ikke fortalt dere Herrens Ord? Og jeg vil spørre dere om dette: Har jeg noen gang kommet til dere og bedt om pengene deres? Har jeg noen gang tatt noe fra dere? Har jeg noen gang gitt dere noe annet enn direkte SÅ SIER HERREN? Og Gud har stadfestet det hver gang, at det var Sannheten.” Og Han sendte tordenvær og regn (Dere kjenner Skriften, du, akkurat der.) for å bevise at Samuel var Guds talerør.

¹⁰⁵ Og slik Samuel fullkomment representerte: I dag, Den Hellige Ånd— Den Hellige Ånd er Guds talerør: som taler helt nøyaktig det Bibelen sier; som tror akkurat det Bibelen sier, og avviker ikke fra Den det minste.

¹⁰⁶ Men de ville ha noen som kunne fortelle dem noe annet. Og folket kunne ikke si at Samuels profeti ikke var fullkommen. De svarte og sa: “Samuel, alt du har talt i Herrens Navn, har Herren latt skje akkurat slik som du sa. Det er ikke én feil. Du kom aldri til oss og ba oss om pengene våre. Du har forsørgt deg selv. Du har aldri bedt oss om å gjøre noe ekstraordinært for deg. Du har stolt på din Gud, og Han har utfridd deg fra alle ting. Og ordene dine er sanne. Alt du sa i Herrens Navn har skjedd akkurat som du sa. Men likevel vil vi ha en konge.”

¹⁰⁷ Kan du se selvmotsigelsen? Kan du—du se hvordan djevelens listighet kan virke på et menneske? I stedet for at hun eller han ville overgi seg selv til Den Hellige Ånd, og lytte til hva SÅ SIER HERREN er, for et rent liv, en plettfri karakter, for et annerledes liv, et underlig folk, en hellig nasjon, et folk som oppfører seg annerledes; ville de heller forene seg med verden og oppføre seg

som verden og gå til en kirke som sier: “Det er helt greit, bare oppfør dere slik og fortsett videre.”

¹⁰⁸ Kan du se hva det er? De sier: “Det finnes ikke noe slikt som helbredelse. Åh, dåpen i Den Hellige Ånd var et rammeverk for menigheten.” Med andre ord, så tok Gud menn, tok Den Hellige Ånd ut av menigheten, og lot kirkesamfunnet bygge den opp. Slett ikke, slett ikke. Det finnes ikke noe slikt. Den Hellige Ånd, Sannhetens Ord, skulle veilede dere inntil Jesus kommer. Men det var slik det—det gikk.

¹⁰⁹ Saul kom til makten. Han mange ... hadde mange tilhengere. Åh, han hadde vakre rustninger. Han hadde sangere. Han hadde skjold, og han hadde spyd. Åh, han overgikk alle de andre nasjonene. Og han førte dem inn i et demokrati, som overgikk alt det noen hadde hørt om før.

¹¹⁰ Og det er akkurat det kirkesamfunnene og kirkene våre har gjort i dag. Vi har de største kirkebygningene i verden. Vi har de mest velkleddede menneskene i verden. Vi har den høyeste boklige lærdommen som kan oppnås.

¹¹¹ Som Sauls trente menn som kunne ta spydet, og de kunne bevege det og manøvrere det så nasjoner fryktet dem. De var et opplært folk, og alt. Men en dag kom det en tid, da det stod fram en utfordrer. Og det gjorde hele den israelske hæren så nervøse at de stod og skalv i skoene. Goliat ga dem en utfordring: “Hvis deres Gud er det dere sier at Han er! Dere er best trent.” Og han utfordret dem. De visste ikke hva de skulle gjøre. Deres fine, polerte rustninger ville ikke fungere. Spydene deres ville ikke fungere. Det var noe de ikke hadde hørt om før, som skjedde.

¹¹² Og med all ærbødighet og gudfryktig respekt og ære og verdighet og kjærlighet og kristent fellesskap, sier jeg dette: Jeg leste her om dagen i en afrikansk avis, der vår sønn av Kisj, vår utfordrer av evangelisering, da en muhammedaner utfordret ham, Billy Graham. Sa: “Hvis din Gud er Gud, la Ham helbrede de syke slik Han sa at Han ville gjøre.” Og sønnen til Kisj, med resten av hæren, ble tause og forlot landet, beseiret. Det er en skam. Vår Gud er Gud.

¹¹³ Vi har våre gode kirker. Vi har vår fine evangelisering. Vi har våre betalte sangere. Vi har de beste korene, de høyeste spirene i landet. Vi har de fineste mennene, noen av de rikeste. Vi har de intellektuelle. Vi har teologi til punkt og prikke; vi kan forkynne det; vi kan fortelle det. Vi kan evangelisere og bringe folk inn, og føre millioner av nyomvendte hvert år, inn i menigheten. [Tomt område på lydbåndet—Red.] Våre betalte sangere, vår intellektuelle evangelisering, vet ikke hvordan de skal møte en slik utfordring. De vet ingenting om det. De vet ingenting om Hans helbredende kraft, om dåpen i Den Hellige Ånd, om kraften som kan ta en skygge av en mann som er døende av kreft, og sette ham fri. De vet ingenting om det. De har

ikke blitt trent på det feltet, slik Saul og hans menneskeskapte gruppe var.

114 Men la meg si til Guds folk og til dere barn, så dere kan vite at Gud aldri etterlater dere uten et vitne.

115 Saul var uvitende om det, Saul visste ingenting om det. Men Gud hadde en liten David bak åsen et sted, som ikke matet sauer med kirkelig ugress. Han ledet dem langs stille vann og i grønne enger. Han hadde omsorg for farens sauer. Og hvis noe løp inn, en fiende, for å ta tak i en av farens sauer, kjente han Guds kraft til å redde den sauen.

116 Gud har fremdeles en David, et sted, som vet hva det vil si å utfri en av Guds sauer, ved Guds kraft. Han vet fremdeles alt om det.

117 Han hadde stolt på. Han visste ingenting om Sauls rustning, og han ville heller ikke ha noe av det. Han ville ikke ha noen av deres kirkesamfunn. Han ville ikke ha den gamle rustningen på seg. Han sa: "Jeg vet ingenting om det. Men la meg gå i den kraften som jeg kjenner til." Han hadde matet sin fars sauer. Han hadde tatt seg av beitene. Han hadde gitt dem den riktige maten, og de levde og trivdes.

118 "Mennesket skal ikke leve av brød alene. Men av hvert Ord som går ut av Guds munn, skal mennesket leve." Den sanne Hyrden mater dem. "Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig." Og hvis fienden angriper en, ved sykdom, kjenner han Guds kraft.

119 Se på lille David, som stod der. Sa: "Den karen er en kriger, fra han ble født. Og fra sin ungdom har han ikke kjent til annet enn et spyd og rustning. Han er godt trent. Han er teolog. Og du vet ingenting om det."

120 Han sa: "Det er sant, sir. Jeg vet ingenting om hans teologiske opplæring. Men én ting vet jeg, at da en fiende kom inn, for å ta en av min fars sauer, gikk jeg med Guds kraft. Jeg fridde ham ut. Jeg brakte ham trygt tilbake til god helse igjen. Jeg førte ham tilbake til de skyggefulle, grønne engene og de stille vannene. Og Gud som overlot løven i mine hender, og jeg drepte den da den tok ett av lammene, og Han lot meg drepe bjørnen, slik vil Himmelen Gud gå med meg for å drepe denne uomskårne filisteren."

Vi trenger Den Hellige Ånds ledelse. Jeg kjenner ikke mine dager; ingen gjør det.

121 Her om morgenen lå jeg i sengen min. Og jeg var . . . hadde sovet, og jeg drømte at Joseph var syk, og jeg hadde hentet ham for å be for ham. Og da jeg våknet, var jeg veldig urolig. Jeg sa: "Vel, kanskje Joseph kommer til å bli syk."

122 Og jeg så en liten, mørk skygge passere foran meg, litt brunaktig i fargen. Og det virket som om det var meg. Og jeg

kikket på den. Og bak den var det Noen i hvitt, og det var Ham. Jeg så bort mot kona mi, for å se om hun var våken, så jeg kunne vise henne, hvis hun kunne se synet. Men hun sov.

123 Jeg sa: “Åh, jeg beklager, Herre. Men, det har vært mitt liv. Du har måttet pushe meg til alt jeg har gjort. Hver gang noe skjedde, trodde jeg det var Du som gjorde det. Og jeg innser at det var satan som prøvde å holde meg borte fra det.” Jeg sa: “Om bare Du kunne lede meg.” Og da jeg kikket, så jeg det vakreste ansiktet jeg noen gang har sett på en mann. Han var foran meg og så tilbake. Han løftet hånden og tok tak i min, og begynte å bevege Seg i *denne* retningen. Synet forlot meg. Sist søndag morgen hadde jeg våknet tidlig. Det var på lørdag, denne visjonen. På . . .

124 Jeg har alltid bekymret meg, jeg har alltid tenkt på å dø. Det at jeg er femti, det er, tiden min er ikke . . . trodde ikke det var så lenge til. Og jeg lurte på hva jeg ville være i teofaniet, det himmelske legemet. “Ville det være slik at jeg ville se mine kjære venner, som en liten, hvit tåke passere og si: ‘Der går broder Neville’, eller, han kunne ikke si: ‘Hei, broder Branham’? Og når Jesus kom, så ville jeg bli mann igjen.” Jeg tenkte ofte på det.

125 Jeg drømte at jeg var ute i vesten. Og jeg kom ned gjennom et lite malurt-område, og kona mi var med meg, og vi hadde fisket ørret. Og jeg stoppet og—og åpnet porten. Og himmelen var så vakker. De så ikke ut som de gjør over dalen her. De var blå, og de vakre hvite skyene. Og jeg sa til kona, jeg sa: “Vi burde vært her ute for lenge siden, kjære.” Hun sa: “For barnas skyld burde vi vært det, Billy.” Jeg sa: “Det er . . .” Og jeg våknet.

126 Jeg tenkte: “Jeg drømmer så mye! Jeg lurer på hvorfor.” Og jeg så ned, og hun lå ved siden av meg.

127 Og jeg reiste meg opp på puten min, som mange av dere har gjort, lente hodet mitt mot sengegavlen og la hendene bak meg. Og jeg lå der *slik*. Og jeg sa: “Vel, jeg lurer bare på hvordan det blir på den andre siden. Jeg er allerede femti, og jeg har ikke gjort noe ennå. Hvis jeg bare kunne gjøre noe for å hjelpe Herren, for jeg vet at jeg ikke vil være forgjengelig. Halvparten av tiden min er brukt opp, eller mer enn halvparten. Hvis jeg lever til å bli like gammel som familien min, er fortsatt halvparten av tiden min brukt opp.” Og jeg så meg rundt. Og jeg lå der og bestemte meg for å stå opp. Klokken var omtrent syv. Jeg sa: “Jeg tror jeg går ned til kirken denne morgenen. Hvis jeg er hes, vil jeg gjerne høre broder Neville forkynne.”

128 Så jeg sa: “Er du våken, kjære?” Og hun sov veldig godt.

129 Og jeg vil ikke at du skal gå glipp av dette. Det har forandret meg. Jeg kan ikke være den samme broder Branham som jeg var.

130 Og jeg så. Og jeg hørte Noe, som stadig gjentok seg: “Du har akkurat begynt. Fortsett kampen. Bare press på videre.”

131 Jeg ristet på hodet et øyeblikk. Jeg tenkte: “Vel, det er nok bare jeg som tenker slik.” Du vet, en person kan innbille seg ting. Og jeg sa: “Jeg har sannsynligvis bare innbilt meg det.”

Det sa: “Fortsett kampen. Fortsett videre. Fortsett videre.”

132 Jeg sa: “Kanskje jeg sa det.” Og jeg la leppene innenfor tennene mine, og la hånden over munnen min.

133 Og der kom Det igjen, sa: “Bare fortsett å presse på. Hvis du bare visste hva som var på slutten av veien!”

134 Og det virket som om jeg kunne høre Graham Snelling, eller noen, som sang den sangen slik (De synger den her, Anna Mae og dere alle sammen.):

Jeg har hjemlengsel og er bedrøvet, og jeg vil se
Jesus.

Jeg vil gjerne høre de skjønne havneklokkene.
Det ville gjøre min vei lysere og fjerne all frykt.
Herre, la meg se forbi tidens forheng.

Dere har hørt den bli sunget her i kirken.

135 Og jeg hørte Noe si: “Ønsker du å se like over forhenget?”

Jeg sa: “Det ville hjelpe meg så mye.”

136 Og jeg så. På bare et øyeblikk, jeg . . . ett åndedrag hadde jeg kommet til et lite Sted som skrådde litt. Jeg så tilbake, og der lå jeg på sengen. Og jeg sa: “Dette er merkelig.”

137 Nå, jeg vil ikke at dere skal si dette videre. Dette er fremfor menigheten min, eller sauene mine, som jeg er pastor for. Om det var, jeg var i denne kroppen eller utenfor, om det var en borttrykkelse, var det ikke som noen visjon jeg noen gang har hatt. Jeg kunne se Der, og jeg kunne se her.

138 Og da jeg kom til det lille Stedet, jeg har aldri sett så mange mennesker komme løpende og ropende: “Åh, vår kjære bror!”

139 Og jeg så. Og unge kvinner, kanskje i begynnelsen av tjuetårene, atten til tjue, de kastet armene rundt meg og ropte: “Vår kjære bror!”

140 Her kom unge menn, i sin ungdoms prakt. Og øynene deres glitret og så ut som stjerner i en mørk natt. Tennene deres så hvite som perler. Og de ropte og tok tak i meg og ropte: “Åh, vår kjære bror!”

141 Og jeg stoppet, og jeg så. Og jeg var ung. Jeg så tilbake på min gamle kropp som lå der, med hendene bak hodet. Og jeg sa: “Jeg forstår ikke dette.”

142 Og disse unge kvinnene kastet armene sine rundt meg. Nå skjønner jeg at dette er en blandet forsamling, og jeg sier dette med mildhet og med Åndens modenhet. Menn kan ikke legge armen rundt kvinner uten en menneskelig følelse; men det var ikke Der. Det var ingen gårdsdag eller i morgen. De ble ikke trøtte. De var . . . Jeg har aldri sett så vakre kvinner i hele

mitt liv. De hadde hår helt ned til livet, lange skjørt til føttene. Og de omfavnet meg. Det var ikke en omfavnelser slik selv min egen søster som sitter der, ville omfavne meg. De kysset meg ikke, og jeg kysset ikke dem. Det var noe som jeg,—jeg har ikke ordforrådet, jeg har ikke ordene til å uttrykke det. “Fullkommenhet” ville komme til kort. “Fantastisk” ville også komme til kort, på alle måter. Det var noe som jeg aldri . . . Du må bare være Der.

143 Og jeg kikket *den* veien og *den* veien. Og de kom, i tusenvis. Og jeg sa: “Jeg forstår ikke dette.” Jeg sa: “Vel, de . . .”

144 Og her kom Hope. Det var min første kone. Hun løp, og sa ikke: “Min mann.” Hun sa: “Min kjære bror”, og da hun omfavnet meg, var det en annen kvinne som stod der, som hadde omfavnet meg, og så omfavnet Hope denne kvinnen; og hver enkelt. Og jeg tenkte: “Åh, dette må være noe annerledes. Det kan ikke være . . . Det er noe . . .” Jeg tenkte: “Åh, vil jeg noensinne ønske å gå tilbake til den gamle skrotten igjen?”

145 Jeg så meg rundt da. Jeg tenkte: “Hva er dette?” Og jeg kikket veldig nøye. Og jeg—jeg sa: “Jeg—jeg kan ikke forstå dette.” Men Hope så ut til å være, åh, en æresgjest. Hun var ikke annerledes, men akkurat som en æresgjest.

146 Og jeg hørte en Røst da som snakket til meg, som var i rommet, sa: “Dette er det du forkynte var Den Hellige Ånd. Dette er fullkommen Kjærlighet. Og ingen kan komme inn Hit uten Den.”

147 Jeg er mer overbevist enn noen gang i mitt liv, at det kreves fullkommen Kjærlighet å komme inn Der. Det var ingen sjalusi. Det var ingen tretthet. Det var ingen død. Sykdom kunne aldri komme inn Der. Dødelighet; kunne—kunne aldri gjøre deg gammel. Og . . . De kunne ikke gråte. Det var bare en glede.

148 “Åh, min kjære bror!” Og de førte meg opp, og satte meg opp på en stor, høy høyde.

149 Jeg tenkte: “Jeg drømmer ikke. Jeg ser tilbake på kroppen min—min som ligger her nede på sengen.”

150 Og de satte meg der oppe. Og jeg sa: “Åh, jeg burde ikke sitte her oppe.”

151 Og her kom kvinner og menn, fra begge sider, bare i sin ungdoms skrud, og roper. Og en kvinne stod der, og hun ropte: “Åh, min kjære bror! Åh, vi er så glade for å se deg Her.”

Jeg sa: “Jeg forstår ikke dette.”

152 Og så sa den Røsten som talte over meg: “Du vet, det står skrevet i Bibelen at profetene ble samlet med sitt folk.”

Og jeg sa: “Ja. Jeg husker det i Bibelen.”

Sa: “Vel, dette er da du vil samles med folket ditt.”

Jeg sa: “Da vil de være virkelige, og jeg kan føle dem.”

“Åh, ja.”

153 Jeg sa: “Men det er millioner. Det er ikke så mange Branhamer.”

154 Og den Røsten sa: “De er ikke Branhamer. Det er de du har omvendt. Det er de du har ledet til Herren.” Og sa: “Noen av de kvinnene der, som du synes er så vakre, var mer enn nitti år da du ledet dem til Herren. Ikke rart de roper: ‘Vår kjære bror!’”

155 Og de ropte, alle på en gang: “Hvis du ikke hadde gått, hadde ikke vi vært Her.”

Jeg kikket meg rundt. Jeg tenkte: “Vel, jeg skjønner det ikke.”

Jeg sa: “Åh, hvor er Jesus? Jeg vil så inderlig gjerne se Ham.”

156 De sa: “Nå, Han er bare litt høyere, rett opp *den* retningen.” Sa: “En dag vil Han komme til deg.” Skjønner? Sa: “Du ble sendt som en leder. Og Gud vil komme. Og når Han gjør det, vil Han domme deg etter det du lærte dem, først, enten de går inn eller ikke. Vi går inn i henhold til din lære.”

157 Jeg sa: “Åh, jeg er så glad. Måtte Paulus stå på denne måten? Må Peter stå på denne måten?”

“Ja.”

158 Jeg sa: “Så jeg forkynte hvert ord de forkynte. Jeg vek aldri fra Det, til den ene eller andre siden. Der de døpte i Jesu Kristi Navn, gjorde jeg det også. Der hvor de lærte Den Hellige Ånds dåp, gjorde jeg det også. Uansett hva de lærte, gjorde jeg det også.”

159 Og de ropte og sa: “Vi vet det. Og vi vet at vi kommer med deg, en dag, tilbake til jorden.” Sa: “Jesus vil komme, og du vil bli dømt i henhold til Ordet du forkynte oss. Og så hvis du blir akseptert på det tidspunktet, som du blir”, og sa, “da vil du presentere oss for Ham, som dine troféer av din tjeneste.” Sa: “Du vil lede oss til Ham, og sammen vil vi gå tilbake til jorden for å leve for evig.”

Jeg sa: “Må jeg vende tilbake nå?”

“Ja. Men fortsett å kjempe videre.”

160 Jeg så. Og jeg kunne se menneskene, så langt jeg kunne se, de fortsatte å komme, og ønsket å omfavne meg, og ropte: “Vår kjære bror!”

161 Akkurat da sa en Røst: “Alt du noen gang har elsket, og alt som noen gang har elsket deg, har Gud gitt deg her.” Og jeg kikket. Og her kom min gamle hund, gående bort. Her kom hesten min og la hodet på skulderen min og knegget. Sa: “Alt du noen gang har elsket, og alt som noen gang har elsket deg, har Gud gitt deg i din hånd, gjennom din tjeneste.”

Og jeg kjente at jeg beveget meg fra det vakre Stedet.

162 Og jeg så meg rundt. Jeg sa: “Er du våken, kjære?” Hun sov fortsatt.

163 Og jeg tenkte: “Å Gud! Åh, hjelp meg, Å Gud. La meg aldri gå på kompromiss med ett Ord. La meg holde meg helt til det Ordet og forkynne Det. Jeg bryr meg ikke om hva som kommer eller går, hva andre gjør; hvor mange Sauls av . . . sønner av Kisj som står fram, hvor mange *dette, det* eller *hint*. La meg, Herre, jage videre mot det Stedet.” All frykt for døden . . .

164 Jeg sier dette, med Bibelen foran meg, denne morgenen. Jeg har en liten gutt der, på fire år, som skal oppdras. Jeg har en ni år gammel jente; og en tenåring, som jeg er takknemlig for, som har vendt seg til Herrens vei. Gud, la meg leve, for å oppdra dem i Guds formaning.

165 Og fremfor alt, virker det som hele verden roper mot meg, nitti år gamle kvinner og menn, og alle slag: “Hvis du ikke hadde gått, hadde ikke vi vært Her.”

166 Og, Gud, la meg fortsette kampen. Men hvis døden kommer, er jeg ikke lei meg. Det ville være en glede, det ville være en fornøyelse å komme inn fra denne fordervelsen og skammen.

167 Hvis jeg kunne lage en firkantet blokk der oppe, hundre milliarder miles høy, og det er fullkommen Kjærlighet, for hvert trinn denne veien, smalner den inn, inntil vi kommer ned hit vi er nå. Det ville knapt være en skygge av fordervelse, dette lille noe som vi kan føle og kjenne, at det er noe et sted. Vi vet ikke hva Det er.

168 Åh, mine kjære venner, mine elskede, mine elskede i Evangeliet, mine fødte barn til Gud, hør på meg, din pastor. Du, jeg skulle ønske det var en måte jeg kunne forklare det for deg. Det finnes ingen ord; jeg kunne ikke finne det; det finnes ikke noen sted. Men like bortenfor dette siste åndedraget, er det mest fantastiske du noensinne har . . . Det er ingen måte å forklare det på. Det er ingen måte. Jeg klarer det bare ikke. Men uansett hva du gjør, venn, legg alt til side inntil du får fullkommen Kjærlighet. Kom til et punkt hvor du kan elske alle, hver fiende, alt annet.

169 Det ene besøket Der, for meg, har gjort meg til en annen mann. Jeg kan aldri, aldri, aldri bli den samme broder Branham som jeg var. Om flyene rister, om lynene glimter, om spionen retter en pistol mot meg, uansett hva det er, spiller det ingen rolle. Jeg kommer til å kjempe videre i kampen, ved Guds nåde. For jeg har forkynt Evangeliet for hver skapning og hver person jeg kan, og overbevist dem om det vakre Landet over der.

170 Det kan virke vanskelig. Det kan kreve mye krefter. Jeg vet ikke hvor mye lenger. Vi vet ikke, fysisk sett. Det . . . Ut fra undersøkelsen min her om dagen, sa han: “Du har tjuefem år med et hardt, godt liv. Du er robust.” Det hjalp meg. Men, åh, det var ikke det. Det er ikke det. Det er noe *her* inne. Denne

forgjengeligheten må iføres uforgjengelighet. Dette dødelige må iføres udødelighet.

¹⁷¹ Sønner av Kisj kan stå fram. Jeg . . . Alle de gode tingene de gjør, jeg har ikke noe ondt å si mot det, å gi til de fattige og til veldedighet. Og husk at Samuel jo sa til Saul: "Du vil også profetere." Og mange av disse mennene er store, mektige forkynnere, kan forkynne Ordet som erkeengler. Men det var likevel ikke Guds vilje. Gud skulle være deres konge. Bror, søster, la Den Hellige Ånd lede deg.

La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk.

Jeg har så hjemlengsel og er bedrøvet . . . Jeg
 ønsker å se Jesus,
 Jeg vil gjerne høre de skjønne havneklokkene
 kime;
 Det ville gjøre min vei lysere og fjerne all frykt;
 Herre, la oss se forbi tidens forheng.
 Herre, la meg se forbi sorgens og fryktens
 forheng,
 La meg se det solfylte, lyse himmelstrøket;
 Det ville styrke vår tro og fjerne all frykt;
 Herre, la dem se forbi tidens forheng.

¹⁷² Jeg er sikker på det, Herre, hvis denne lille menigheten bare kunne se forbi forhenget denne morgenen: ikke en lidelse blant dem, det kunne aldri være; ikke en sykdom; ingenting annet enn fullkommenhet. Og Det er bare ett åndedrag mellom her og Der, fra alderdom til ungdom, fra tid til Evighet, fra morgendagens tretthet, og gårsdagens sorg, til Evighetens nåtid i fullkommenhet.

¹⁷³ Jeg ber, Gud, om at Du vil velsigne hver person her, hvis det er de her, Herre, som ikke kjenner Deg på den måten i Kjærlighet. Og sannelig, Far, ingenting kunne komme inn på det hellige Stedet uten den typen Kjærlighet, den nye Fødselen, det å bli født på ny. Den Hellige Ånd, Gud, er Kjærlighet, og vi vet at det er sant. Uansett om vi flytter fjell med vår tro, om vi gjorde store ting, likevel, uten at Det var der, kunne vi aldri klatre opp den store stigen over der. Men med Det, vil Det løfte oss utover disse jordiske bekymringene. Jeg ber, Far, at Du må velsigne menneskene her.

¹⁷⁴ Og må enhver person som har hørt meg fortelle denne Sannheten denne morgenen, at Du er mitt vitne, Herre, som Samuel fra gammel tid: "Har jeg noen gang fortalt dem noe i Ditt Navn som ikke var sant?" De er dommerne. Og jeg forteller dem nå, Herre, at Du førte meg til det Landet. Og Du vet at det er sant.

¹⁷⁵ Og nå, Far, hvis det er noen som ikke kjenner Deg, må dette være den stunden da de sier: "Herre, legg i meg viljen til å være Din vilje." Gi det, Far.

176 Og nå, dere, med bøyde hoder, vil du løfte hendene og si: “Be for meg, broder Branham, Guds vilje i meg.”

177 Nå som du er akkurat der du er, bare virkelig mildt, hvorfor sier du ikke bare til Far: “Gud, i mitt hjerte, i dag, gir jeg avkall på alle tingene i verden. Jeg gir avkall på alt, for å elske Deg og tjene Deg, hele mitt liv. Og jeg vil fra denne dag og fremover, følge Deg i hvert Skriftsted i Din Bibel””? Hvis du ikke har blitt døpt i den kristne dåp: “Jeg vil, Herre.”

178 “Hvis jeg ennå ikke har mottatt Den Hellige Ånd . . .” Du vil vite det, når du mottar Den. Det vil gi deg—Det vil gi deg den tryggheten og Kjærligheten du trenger. Åh, du kan ha gjort noe annet, hatt opplevelser, som at du kanskje har ropt eller talt i tunger, noe som er fint. Men hvis den Guddommelige Kjærligheten ikke er der, tro meg nå, og si: “Herre, legg i mitt hjerte og i min sjel, nærværet av Din Ånd, slik at jeg kan elske og ære, og ha den Guddommelige Kjærligheten i mitt hjerte i dag, som vil føre meg til det Landet, når mitt siste åndedrag forlater meg”, mens vi ber. Be selv nå. Be på din egen måte og be Gud om å gjøre det for deg.

179 Jeg elsker dere. Jeg elsker dere. Dere kjære, gråhårede menn som sitter her, som har jobbet hardt og forsørget små barn! Dere stakkars, gamle mammaer som har tørket tårene fra øynene deres! La meg forsikre deg om det, kjære søster, det er ikke slik over der, etter det siste åndedraget. Jeg tror at Det absolutt er i rommet. Det er bare en dimensjon vi lever i. Dette er bare en fordervelse som vi lever i nå.

180 “Men virk i meg, Herre, å ville Din vilje.” Du ber, mens vi ber sammen.

181 Ærbødig, Herre, på grunnlag av Ditt Ord og Din Hellige Ånd, er vi så glade for at vi vet hvor Fødselen vår kommer fra. Vi er glade for at vi ble “født, ikke av menneskets vilje eller av kjødets vilje, men av Guds vilje.”

182 Og vi ber i dag, Far, at disse som nå ber om tilgivende nåde, at Din Ånd vil gjøre det arbeidet, Herre. Det er ikke noen måte for meg å gjøre det; jeg er bare en mann, en annen sønn av Kisj. Men vi trenger Deg, Den Hellige Ånd.

183 Gud, la meg være som Samuel, en som forteller Ordets Sannhet. Og Du har stadfestet Det, så langt, og jeg tror at Du vil fortsette, så lenge jeg er tro mot Deg.

184 Må de alle motta Evig Liv nå, Far. Må de aldri glemme denne dagen. Når tiden kommer da de må forlate denne verden, må dette, det jeg nettopp sa til dem, bli en realitet. Og mens vi sitter her som dødelige i dag, ser vi på klokken og tenker på middagen vår, på arbeidet i morgen, på livets bekymringer og slit, det vil ikke finnes da. Det vil svinne helt bort. Det vil ikke være noen bekymringer; og bare Evighetens store glede. Gi dem den typen Liv, Far, hver og en. Og må . . .

¹⁸⁵ Jeg ber Deg om dette, Far, at hver person som er her denne morgenen, som har hørt meg fortelle denne visjonen, må jeg møte hver og en av dem på den andre siden; selv om det kan være menn her som er uenige med meg, og kvinner også. Men, Far, la det aldri stå i veien for oss. La oss møte dem over Der, så de også kan løpe, og vi kan gripe tak i hverandre og rope: "Vår kjære bror." La det bli som det ble vist Der, Herre, for alle, alle jeg elsker, og alle som elsker meg. Jeg ber om at det må bli slik, Herre. Og jeg elsker dem alle. La dem være til stede, Far. Jeg tilbyr dem Evig Liv nå. Må de gjøre sin del, å ta imot Det. For jeg ber om det i Jesu Navn. Amen.

¹⁸⁶ Vi har bare en liten stund til å be for de syke. Jeg ser at vi har en liten, syk jente her og en dame i en rullestol.

¹⁸⁷ Nå, til mine inderlige kjære brødre, søstre, vær så snill å ikke misforstå meg. Jeg—jeg vet ikke hva som skjedde. Jeg vet ikke hva som skjedde. Men, Gud, når jeg dør, la meg komme tilbake Dit. Bare la meg komme til det Stedet, der vil jeg være, uansett hvor det var. Jeg prøver ikke å være en Paulus som ble rykket opp i den tredje himmel. Jeg sier ikke det. Jeg tror at Han bare prøvde å oppmuntre meg, prøvde å gi meg noe, så jeg kan stå på videre, i min nye tjeneste som kommer.

¹⁸⁸ Ville det virke uærbødig om jeg leste noe her, bare et øyeblikk? Er det i orden? Ett av landets ledende magasiner, Billy Graham:

¹⁸⁹ "*Doktor Billy Graham invitert til islam*, på forsiden av *The Afrikaans Times*, Den 15. februar 1960. Artikkelforfatteren, som var en muslim, muhammedaner, mener at mirakler bør følge forkynnelsen av Kristi Evangelium, den samme i går, i dag og for evig. "Vi siterer: 'Det er dette: Kristus lovet Sine etterfølgere da Han sa: "Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør; ja enda større enn disse skal han gjøre." Har Menigheten noen gang gjort gjerningene, som, Kristi egenskaper i Bibelen? Kan Den det i dag? Kan en enestående menighet utføre selv halvparten av Kristi mirakler, for ikke å nevne "store gjerninger"? Kan du, som en berømt personlighet, talsmann for de kristne, reise opp, vekke de døde til fysisk liv? Kan du gå på havet? Kan du helbrede de syke og gi de blinde synet igjen? Er ikke dette, ifølge den overnevnte perioden, beskrevet av muhammedaneren? Eller sette, eller, prøve Kristus . . .? . . . etterfølgere som utsagnene til noen, eller i din tro?" Mye av den muslimske artikkelen er basert på den ene gale påstanden etter den andre."

¹⁹⁰ De rakker ned på denne muslimen, men han hadde rett. Men her er det de hadde å si:

¹⁹¹ "Det beste svaret ligger i å lese Bibelen og å kjenne Koranen. Koranen tillater at . . . ved . . . støtter ikke sammenligningen. Påstanden om muhammedisme er enestående

og overgår kristendommen, er fullstendig,” (b-o-m-b-a-s-t-i-s-k) “bombastisk”, (antar jeg), “fantasi. Forfatteren har likevel berørt et viktig poeng, om at mirakler hører Menigheten til. Men her igjen tviler vi på forfatterens oppriktighet, for hvem kunne påpeke og kunne bestride miraklene som ble gjort av pastor William Branham foran muslimene i Sør-Afrika, da ti tusen tok imot Kristus som Frelser under William Branhams tjeneste, i Durban, Sør-Afrika og andre steder verden over, eller til T. L. Osborn i Øst-Afrika? Selvfølgelig står vi ett hundre prosent for Billy Graham. Vi kom fram til at dette diskusjonstemaet, ikke gir noen . . . Dette diskusjonstemaet ikke gir noen mening.”

¹⁹² Men midt i alt (De ringte meg . . . sa at vi var fanatikere, vi visste ikke hva vi gjorde.), måtte de bevitne, i sin egen avis, at Gud gjorde det like fullt. Gud er like mye Gud i dag, som Han noen gang har vært. Du tror kanskje ikke at de ikke tror det, de ikke ser det. Det er ikke skjult; det er ikke gjort i et hjørne. Og hundretusener av mennesker som satt der, så på det. Da de så den forkrøplede, plagede gutten komme dit, Den Hellige Ånd fortalte ham om livet hans, og slikt, og hva som skjedde der inne. Og se ti tusen muslimer legge seg rett ut på bakken, ta imot Jesus Kristus som personlig Frelser.

¹⁹³ Vi har fortsatt slike som T. L. Osborn, og så videre, som fremdeles gir sauene Mat. Jeg antar at broder Osborn ikke har vært nede blant muslimene ennå. De påstår at de er så overlegne. Men vi har fortsatt en Gud som kan redde sauene fra løven, kan redde sauene fra bjørnen.

¹⁹⁴ Det gjorde meg godt å vite at de måtte skrive om det og anerkjenne det. Nei, de tror de ikke gjør det; de går bort og snur ryggen og sier: “Åh, den tiden er forbi.”

¹⁹⁵ Muslimen sa: “Er den? Da er hele Bibelen forbi. Dere tar feil alle sammen. Dere tilber en Mann, en Mann som døde, og Hans Navn var Jesus. Og Han døde, for mange år siden, og det at Han er oppstått, stemmer ikke.”

¹⁹⁶ Men de kunne ikke si det på møtet i Durban. Der sto Han og gjorde det samme som Han gjorde, det ble bevist for dem. Nå må til og med kirkesamfunnene komme tilbake, akkurat den samme personen som skrev og fortalte meg at jeg måtte trekke tilbake Bibelundervisningen min, var den som måtte skrive det i avisen deres. Gud vil få dem til å ære Ham, uansett, under alle omstendigheter. Det er riktig. Han får dem til å ære Ham, uansett.

¹⁹⁷ Vi har en liten, syk jente som sitter her. Er det barnet ditt? Hva er hennes problem, søster? [Søsteren sier: “Det er hjerneblødning.”—Red.] Frue? [“Hjerneblødning.”] Hjerneblødning. [“Jeg skrev til deg for flere år siden, om hjerneblødningen hennes.”] Å, ja. [“Hun har vært syk nå, blir fire år i august.”] Fire år, i august. [“Broder Neville har vært

nede for å besøke henne.”] Åh, er det fra Marengo, eller et sted der nede? [“Paoli.”] Paoli. Er dette jenta da? Det er bare én ting, mor, som kan redde jenta: det er Gud, som kjenner henne. [“Hun er mye bedre enn hun var.”] Jeg er så glad for det.

¹⁹⁸ Har du vært nede for å be for henne, broder Neville? [Broder Neville sier: “Ja, sir.”—Red.] Siden broder Neville dro ned og ba for henne, har hun blitt bedre. Har fremdeles hyrder som vet hva Sauemat er.

¹⁹⁹ Hva er problemet ditt, kjære søster, som sitter i stolen der, din? [En søster sier: “Hun har kreft.”—Red.] Kreft.

²⁰⁰ Vel, hvis jeg bare spurte dere om noe, kanskje akkurat her. Hvor mange her inne har blitt helbredet av . . . av kreft? Rekk opp hendene. Se her, søster. [“Hun er praktisk talt død, og hun kan ikke høre hva du sier.”—Red.]

²⁰¹ Gud er Helbrederen. Vi vet det. Hvis jeg fortalte dere at jeg kunne dra dit og fjerne blødningen fra jenta og gjøre henne frisk, ville jeg sagt dere noe feil, eller, kunne fjerne kreften fra kvinnen. Men jeg vet én ting, det var en bjørn (en kreft, en svulst, en blindhet og til og med død) som angrep noen av Guds sauer en dag, og jeg gikk ut med Guds kraft, og jeg drepte ham og brakte sauen tilbake. Det er riktig. Og vi går ut i dag, ikke med noe stort *så og så*. Jeg går ut med bønnens enkle, lille slynge. Han vil føre henne tilbake.

²⁰² Du tror det, ikke sant, søster? Du tror også, ikke sant, søster? Hvor mange av dere tror med hjertet nå?

²⁰³ Bøy hodene deres nå mens jeg begynner å be.

²⁰⁴ Kjære Far, her ligger en vakker ung kvinne, som aldri kan gå mer, eller komme seg rundt, hvis ikke Du hjelper henne. Fienden har fanget henne. Hun er utenfor rekkevidden til enhver lege. Fienden har rykket henne så langt ut der i verdensrommet, så ikke engang en lege kan gjøre noe. Men hun er ikke utenfor Din rekkevidde, Herre. Hun er akkurat der hvor Du kan legge Din hånd på henne. På grunnlag av Guds Ord, legger jeg hendene mine på denne unge kvinnen og fordømmer denne hjerneblødningen. I Jesu Kristi Navn, kaller jeg henne tilbake til en normal kvinne igjen. Hun vil leve til Guds ære. Må hun bli frisk, gå inn og ut av dette menighetslokalet, som andre som har kommet inn, i likhet med dette, og gi Gud pris. La det skje, ved Jesus Kristus.

²⁰⁵ Som hennes gråsprengte hår vitner om, bare et par runder til, og hun vil være i det Landet over der, der jeg så at de ikke var gamle mer, men unge. Men hennes kjære sitter her og gråter, og de elsker henne. En stor fiende har grepet henne og rykket henne utenfor rekkevidden til legen, en fryktelig kreftløve. Gud, jeg kommer etter henne. Jeg kommer for å hente henne tilbake. Jeg dreper kreftløven, i Navnet til den ubeseirede Kristus, Ham

som jeg er ambassadør for. Må den forlate henne, og må hun bli frisk og leve mange år ennå, til Guds heder og ære, ved vår Herre Jesus Kristus.

206 Nå, Himmelske Får, det er ikke med full rustning, ikke med det polerte spydet, språket og ordforrådet til en stor taler, men med en enkel, liten slynge av tro. Jeg kommer for denne sjelen, og denne kroppen som kreftens fiende har grepet henne utenfor legens rekkevidde. Men jeg kommer for henne, denne morgenen, Herre, og bringer henne tilbake til skyggefulle, grønne enger og stille vann. I Navnet til den triumferende Jesus, Ham som jeg er ambassadør for. Med oppriktig tro, tror jeg at hun vil bli brakt tilbake ved kraften i denne bønnen vi har bedt. Så la det skje. . . ? . . .

207 (Jeg tror det er et dåpsmøte. Er det det?) [Broder Neville sier: “Ja, sir. To forkynnere har ennå noen å døpe.”—Red.]

208 Vil dere løftet hodet bare et øyeblikk? Pastoren har nettopp fortalt meg . . .

209 Disse menneskene er veldig, veldig syke. De kommer til å klare seg. Bare ikke . . . Det er i orden. Guds løfte svikter aldri. Vi går etter dem.

210 De har et dåpsmøte. Det er noen mennesker som må gå. Vi skal ha møte igjen i kveld.

211 Er det noen her som ikke kan komme i kveld, som vil at vi skal be for deg nå, som ikke kan være her i kveld? Vil du komme hit da, du som ikke kan komme i kveld. Jeg vil ha mer tid; danne en bønnekø i kveld. De må døpe disse menneskene.

212 Har du en liten gutt der? Ja vel. [En broder sier: “Er det greit at jeg gir deg dette?”—Red.] Ja, broder. Tusen takk. Er det greit hvis jeg leser det om en liten stund eller akkurat nå? Takk, sir.

213 Nå, hvis dere bare gir oss ett minutt eller to lenger, så vil vi ha møtet for—for dåpen. Jeg vet at dere ønsker å se det.

214 Og de som ønsker dåp denne morgenen, vel, dere, damene går bort *hit* for å skifte klær, og mennene går over på *denne* siden. Og så mens jeg ber for disse syke menneskene, så kan dere gjøre dere klar for dåpsmøtet. Og de nå som . . .

215 Nå, i kveld skal jeg prøve å organisere en—en liten bønnekø, i kveld, med det samme, så snart de kommer inn. Og vi skal begynne i det 1. Efeserbrevet i kveld. Og vi vil være veldig glade for å ha deg her, hvis du ikke har noen menighet å gå til. Men hvis du har din egen pastor og menighet, så går du—du i din kjære menighet, den du støtter.

216 Hvis du som må gå, og kommer til å dra nå, Gud velsigne deg. Vær sammen med oss igjen når du kan. Vi vil gjerne ha deg her.

217 Skal du bli bedt for også, broder? Hva er problemet ditt? Høyt blodtrykk.

218 Nå, resten av dere, mens dere bøyer hodet et øyeblikk, vil vi be.

219 Far, jeg takker Deg i dag for den lille hyrdeslyngen, bønner som tvang løven i kne, og det lille lammet ble rykket bort fra ham og ført tilbake til sin mamma og pappa. Jeg ber for vår broder. Jeg ber om at Du vil bringe ham trygt inn også, Herre. Måtte blodtrykket og problemene i kroppen hans opphøre. Jeg går etter ham, Herre, før ham tilbake, i Jesu Kristi Navn. La det skje. Amen.

Gud velsigne deg, broder.

På vei ned, ser jeg at du holder en liten, blind gutt.

220 Jeg vil si en ting til. Jeg hadde . . . veldig syk, kastet opp. Og jeg tenkte . . . Jeg vil ikke at dere skal gå glipp av dette, hvis dere kan. Jeg tenkte: “Gud, hva ville jeg gitt for å høre noen stoppe utenfor? Min kone ville si: ‘Billy, det er en gammel herre her, som vil besøke deg’.

221 “Og her kommer en liten, skallet kar med grått kinnskjegg nedover ansiktet. Han ville gå inn, si: ‘Er du broder Branham?’

“Jeg ville ha sagt: ‘Ja, sir, det er jeg.’

222 “‘Mitt navn er Simon.’ La hånden på meg og så på meg et øyeblikk. Sa: ‘Du er en troende, broder Branham.’

“‘Ja.’

223 “‘Det vil gå bra.’ Simon Peter, fra Bibelen. Hvor jeg ville ha satt pris på det! Han hadde ikke trengt å si så mye. Bare lagt hånden sin på meg, det vil gå bra.”

224 Og så det som kom til meg, ved Guds hjelp, og ved Guds nåde, er det titusenvis av mennesker som tror det samme, hvis jeg ville komme til dem. Og jeg tenkte: “Herre, la meg komme til hver eneste jeg kan, da. La meg bare—bare . . .”

225 Jeg tenkte: “Hvis Simon, eller bare Paulus, noen av dem, bare kom inn og sa: ‘Du broder Branham?’

“‘Ja.’

226 “La hendene på meg, og så på meg og sa: ‘Alt er i orden, broder Branham,’ bare gikk ut.

227 “Jeg ville blitt frisk. Jeg ville blitt helt fin. Ja visst. Jeg sa . . . Du verden, jeg fikk nytt mot akkurat da. Jeg ville ha sagt: ‘Jeg kommer til å bli helt frisk.’” Ja, sir.

228 Og det er folk som tror det samme i dag. Og det er det jeg kommer ned hit for å gjøre, legge hendene på deg, be Gud.

229 Jeg vil komme til denne lille gutten, søster, bare et øyeblikk. Han er en liten, blind gutt. Hvor lenge har han vært blind? [En søster sier: “Helt siden fødselen.”—Red.] Helt siden fødselen.

230 Hei, lillegutt! Åh, du er en kjempefin, liten gutt. . . ? . . .

231 Å nådige Gud! Utenfor legenes rekkevidde, ved fødselen til denne lille gutten, som ble født blind, og han kan ikke se; denne vakre, nydelige, lille gutten. Og før den lille karen hadde en sjanse i livet, rykket fienden ham utenfor rekkevidden til en lege. Så jeg kommer ut etter ham denne morgenen, Herre. Denne enkle, lille bønnens slynge. La meg bringe ham tilbake, Gud. Jeg møter fienden, djevelen, i Jesu Kristi Navn, og jeg krever denne gutten for Gud. Jeg krever hans syn, for Gud, og gir ham tilbake det satan har røvet fra ham. Må han få det. I Jesu Kristi Navn vil det skje. Nå, så la det bli slik.

232 Nå, kjære søster, ha ikke den minste tvil om at denne lille gutten kommer til å bli frisk. Og jeg vil at du skal bringe ham tilbake hit til kirken og vise folket at han kan se, nå, ikke sant?

Gi ham synet igjen, i Jesu Kristi Navn . . . ? . . .

233 Herre Jesus, å legge . . . Denne lille som vi har bedt så mye for! Men denne morgenen kommer jeg igjen i Jesu Kristi Navn, og har denne lille slyngen som Du ga meg. Og Du har hjulpet meg med denne, Herre, ved Din Kraft, til å ta . . . ut av munnen på kreft, ut av selve dødens munn, reise opp de døde etter at de ble erklært døde og lå stive og kalde. Jeg kommer etter denne fienden, i Jesu Kristi Navn. Så bring henne tilbake til god helse igjen, Herre. Gi det. Så la det skje, til Guds ære.

234 Og du skal bli bedt for? [En søster snakker med broder Branham—Red.] Er du en troende? [“Ja.”] Herre, jeg bringer henne, i rekkevidden av denne lille slyngen. I Jesu Kristi Navn, må det forlate henne og aldri komme tilbake.

235 [En søster snakker med broder Branham—Red.] Vel, den samme lille slyngen, som gikk og hentet broder Harley, og for datteren din og deg selv.

236 Nå, Himmelske Far, jeg kommer etter fienden og bruker denne lille slyngen som Du ga meg, for Du sa: “Hvis du får folk til å tro, og er oppriktig når du ber”, vil den lille steinen kunne drepe. Må den gå nå, Herre, idet jeg sender den til hennes bønnebegjær. I Jesu Kristi Navn, må det bli slik. Amen.

237 [En søster snakker med broder Branham—Red.] Ja vel, søster. Nå skal vi . . . Nerver er utenfor legenes rekkevidde. De kan gi deg noe for å berolige deg litt, men det vil gjøre deg verre etter det. Ja. Hør nå her. Vi går ut etter det, denne morgenen. Går ut; bringer deg tilbake. [Tomt område på lydband.]

238 Herre Jesus, . . . [Tomt område på lydband—Red.] . . . fem små steiner, t-r-o, og bønnens slynge. Og jeg bringer søsteren min tilbake fra nervøsitets klør . . . ? . . . der borte. Jeg fører henne tilbake til fred og skyggefulle, grønne enger og stille vann. Jeg gjør dette i Jesu Kristi Navn. Amen.

[En søster snakker med broder Branham—Red.]

239 Gud Far, denne lille jenta, vi er så glade for at det ikke var muskeldystrofi. Men uansett hva det er, er det likevel i Din rekkevidde, Herre. Og jeg kommer med troens lille slynge, og denne steinen. Og jeg presser denne steinen med all den kraften jeg kan kaste den. I Jesu Kristi Navn, må den treffe målet. Måtte søsteren vår bli frisk. Jeg gjør dette i Jesu Kristi Navn.

[En søster snakker med broder Branham—Red.]

240 Som denne unge moren, og det lille barnet hennes, en liten en som hun ønsker å møte over der, på den andre siden, i det herlige Landet som jeg nettopp snakket om, og de . . . Moren vil ikke overleve for å . . . oppdra den lille karen, og heller ikke den lille karen kan leve lenge uten Din hjelp. Men jeg kommer med slyngen, med all den styrken og treffsikkerheten jeg kan sikte mot fienden. Og i Jesu Kristi Navn slynger jeg denne mot ham. De skal bli friske, til Guds ære. I Jesu Navn. Amen.

[En søster snakker med broder Branham—Red.]

241 Åh, det er så fint. Det gjør meg glad. Vel, den tjenesten var den største tjenesten for å peke ut folk. Den pekte på gjerninger . . .? . . .

242 Vår Himmelske Far, satan har rykket denne lille moren utenfor legenes rekkevidde. De kan bare slenge ut en medisin den veien, Herre, som bare vil få det til å gå helt rundt for henne, hun vil knapt vite hvor hun er. Og så når hun kommer til seg selv, er hun verre. Men jeg kommer med denne troens slynge, med en stein, som rettes inn mot et konkret mål, for å sikte inn mot målet. I Jesu Kristi Navn tar jeg denne nervøsiteten fra henne, til Guds ære. Amen.

[Noen snakker med broder Branham—Red.]

243 Kjære Gud, broder George lå der for døden, for ikke lenge siden, jeg så hva en tro gjorde for ham. Nå har han revmatisme, Herre. Vi vet at de kunne gi ham litt kortison, noe som på en måte ville lindre smerten, men det vil ikke ta det bort. Så vi sikter inn denne bønnen, i Jesu Kristi Navn. Må revmatismen gå. Må han dra hjem og være frisk.

Takk, broder.

244 Hvordan har du det, kjære? [En søster snakker med broder Branham—Red.] Åh, du verden! Mister hørselen. Kan du høre i det hele tatt? Uh-hmh. Helt utenfor rekkevidden til menneskelig viten! Er du en troende på Herren Jesus? [Søsteren sier: "Amen."] Jeg ser en vakker kvinne over Der, en av disse dagene. Du vil være ung igjen for evig. Jeg vet at du vil leve nå til Hans ære. Komme tilbake til en . . .

245 [Søsteren sier: "Nei, jeg sørger over sønnen min."—Red.] Din sønn. ["Som har vært borte i over to år."] Kan du ikke finne ham? ["Han er i Guds hånd."] Åh, han—han er gått bort? ["Hm-hmh. Gjennom dødens dal."] Åh, det. ["Og min sorg."] Overveldet av

sorg. Ja. [“Jeg er sorg . . . Jeg er overveldet av sorg. Og jeg føler at hvis det er Guds vilje, vil jeg at Han skal ta meg. Jeg har ingenting annet enn gleden i Ham.”]

²⁴⁶ Kjære søster, jeg vil at du skal komme dit hvor du har det bra. Hørte hun synet i morges? [Den andre søsteren sier: “Hun kan høre godt.”—Red.] Vel, fortell henne det.

²⁴⁷ Vel, hun skal fortelle deg hva som skjedde. Like utenfor livsånden din her, venter den dyrebare gutten på deg. Du vil være ung som ham. Kjærlighet, bare elsker . . . [Søsteren sier: “Jeg vil ikke bli. Jeg vil gå til ham, hvis det er Guds vilje.”—Red.]

²⁴⁸ Kjære Himmelske Far, livets løp er ferdig. Det er ikke mye mer igjen. Og hennes dyrebare gutt, rett over elven, hvis han bare kunne se seg tilbake, ville han si: “Bare noen få dager.” Hun venter på båten, Herre, som vil føre henne gjennom tåken, til det herlige Landet. Velsign henne, Far, og trøst hennes hjerte. Og må det bli en herlig gjenforening, rett over elven.

DEN FORKASTEDE KONGE NOR60-0515M
(The Rejected King)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag morgen, 15. mai, 1960, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org